

Sygn. akt III Ca 771/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Danuta Pacześniowska

Sędzia SO Anna Hajda (spr.)

Sędzia SR (del.) Marcin Rak

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt I C 114/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Marcin Rak SSO Danuta Pacześniowska SSO Anna Hajda

UZASADNIENIE

M. P. wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 7.630,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 27 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 26 maja 2013 roku doszło do kolizji, w następstwie której uszkodzeniu uległ samochód A. (...), stanowiący własność powoda. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Pozwane T.U. uznało co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę. Powód w związku ze zdarzeniem i koniecznością naprawy pojazdu zmuszony był wypożyczyć samochód zastępczy, co uczynił zawierając umowę w dniu 27 maja 2013 r. za cenę 200 zł netto, tj. 246 zł brutto dziennie za dobę, na okres do 9 lipca 2013 r., kiedy rozpoczęła się naprawa. Pojazd był niezbędny w celu dojazdu do pracy, dowożenia dziecka do przedszkola i dojazdu do lekarza. Nie miał możliwości zastąpienia pojazdu innym. Łączny koszt najmu wyniósł 10.860 zł. Pomimo wezwania pozwanej do zapłaty, zapłata nie nastąpiła. W związku z powyższym powód żąda kwoty 7.630,80 zł.

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Nie kwestionując swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia, podkreśliła, że odpowiedzialność ta ograniczona jest do normalnych następstw zdarzenia. Zarzuciła, iż powód nie przedstawił

żadnego dowodu poniesienia kosztu wynajęcia pojazdu, w szczególności nie przedłożył dowodu przelewu bankowego czy dowodu wpłaty, tym samym nie wykazał, aby poniósł szkodę w swoim majątku.

Wyrokiem z dnia 11 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach w punkcie pierwszym oddalił powództwo, w punkcie drugim zasądził od powoda na rzecz pozwanej koszty procesu, a w punkcie trzecim orzekł o nieuiszczonych kosztach sądowych.

Podstawą tej treści rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy.

W dniu 26 maja 2013 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, którego sprawca posiadał zawartą z Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. W wyniku zdarzenia uszkodzony został stanowiący własność M. P. samochód A. (...) o nr rej. (...) 9GP3. Poszkodowany pozostawił uszkodzony pojazd w warsztacie prowadzonym przez E. C.. W dniu 27 maja 2013 r. M. P. zawarł z B. P. umowę najmu pojazdu zastępczego – A. (...) – na okres do 27 czerwca 2013 r., ustalając dzienną opłatę w kwocie 200 zł netto. M. P. złożył oświadczenie dotyczące samochodu zastępczego, wskazując, iż jest to jedyny pojazd w gospodarstwie domowym i nie ma możliwości zastąpienia go innym pojazdem, pojazd jest niezbędny do dojazdów do pracy z P. do N., jest wykorzystywany w pracy, niezbędny do dowożenia dziecka do przedszkola w P., nie jest potrzebny do dojazdów do lekarza oraz że dziennie M. P. pokonuje trasę ok. 150 km. W okresie maj – lipiec 2013 r. M. P. był właścicielem trzech pojazdów, a to F. (...), A. (...) i O. (...). Nie były to pojazdy „służbowe”. Właścicielem samochodu O. (...) był do 11 sierpnia 2013 r. a F. (...) do 28 sierpnia 2014 r. Od 2013 r. nie ubezpieczał innych pojazdów. M. P. korzystał z samochodu A. (...) do celów prowadzonej działalności gospodarczej, zajmuje się usługami budowlanymi i dojeżdżał tym samochodem do klientów, aby wycenić „robotę”. Samochodem F. (...) jeżdżą jego dwaj pracownicy – jego synowie – którzy samochodem tym jeździli „na robotę” i przywozili materiały. Posiadają oni również własne samochody. Żona M. P. nie pracuje. W piśmie z 17 czerwca 2013 r. Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. poinformowała M. P. o warunkach uwzględnienia kosztów najmu pojazdu zastępczego, dokumentach wykazujących te okoliczności, podmiocie u którego można nająć pojazd zastępczy i stawce za tę usługę. M. P. cofnął upoważnienie na rozliczenie kosztów naprawy pojazdu przez Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. z E. C.. W dniu 12 sierpnia 2013 r. B. P. wystawił fakturę VAT obejmującą usługę najmu pojazdu na rzecz M. P. za kwotę 10.086 zł brutto, na która składał się najem pojazdu przez 41 dni, tj. od 27 maja 2013 r. do 6 lipca 2013 r., w cenie brutto 246 zł za dobę. Jak sposób zapłaty wskazano przelew do dnia 26 sierpnia 2013 r. Szkada w pojeździe A. (...) została zgłoszona 27 maja 2013 r. W historii zlecenia odnotowano w dniu 28 maja 2013 r., że pojazd nie należy do środków trwałych firmy oraz, że nie jest wynajmowany pojazd zastępczy. Oględziny pojazdu wykonano 3 czerwca 2013 r. Tego samego dnia w drodze e-mail przesłano J. P. kosztorys szkody. W dniu 11 czerwca 2013 r. (...) S.A. odnotowała, że poszkodowani „przedstawili lakoniczne pismo, z którego miałyby wynikać, iż uszkodzenie tyłu pojazdu też pochodzi z tego zdarzenia”. Zgłoszono dodatkowe oględziny. Ponowny kosztorys przesłano E. C. w dniu 17 czerwca 2013 r. W dniu 19 czerwca 2013 r. J. P. oświadczyła, że rezygnuje z naprawy w warsztacie E. C., jednocześnie zażądała dodatkowych oględzin ze względu na to, że nie zostały uwzględnione uszkodzenia tyłu pojazdu, a J. P. nie była obecna przy pierwszych oględzinach i z tych względów wnosi o kolejne. Uszkodzenia tyłu samochodu A. (...) nie mogły powstać w wyniku kolizji z 26 maja 2013 r. Technologiczny czas naprawy samochodu A. (...) wynosił 2 dni robocze. Pismem z 25 czerwca 2013 r. zawiadomiono M. P. o przyznaniu odszkodowania w kwocie 3.218,65 zł a pismem z 8 lipca 2013 r. o dopłacie kwoty 627,11 zł. Naprawa nastąpiła przez rozliczenie gotówkowe pomiędzy M. P. a E. C.. Brak jest materiału pozwalającego na precyzyjne określenie terminów zgłoszeń dodatkowych oględzin, dat tych oględzin. M. P. pismem z dnia 4 listopada 2013 r. wezwał Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. do zapłaty kwoty 10.860 zł z odsetkami tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego, załączył fakturę, umowę i oświadczenie dot. celów wypożyczenia pojazdu. W odpowiedzi (...) S.A. poinformowała, że dokonała wypłaty na rzecz B. paszko kwoty 2.455,20 zł, tj. w zakresie zweryfikowanego kosztu najmu. W dniu 15 stycznia 2014 r. M. P. wniósł powództwo przeciwko (...) S.A. o zapłatę kwoty 12.177,54 zł z odsetkami w związku ze zdarzeniem z 26 maja 2013 r., jako kwoty należnego ponad wypłacone 3.845,76 zł odszkodowania. Powód cofnął pozew, w związku z zawarciem ugody pozasądowej.

W tak ustalonym stanie faktycznym zważył Sąd Rejonowy, że art. 822 § 1 k.c. stanowi, iż przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo

osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Według § 2 umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Z kolei w oparciu o § 4 uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela określony jest przez zakres odpowiedzialności ubezpieczonego, w granicach sumy gwarancyjnej (tak m.in.: art. 36 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. Nr 124 poz. 1152 ze zm.). Odpowiedzialność posiadacza pojazdu w niniejszej sprawie oparta jest o art. 415 k.c. w zw. z art. 436 k.c. Między stronami poza sporem pozostawało to, że spełnione zostały wszystkie ustawowe przesłanki wynikające z przywołanych unormowań, a pozwana – jako ubezpieczyciel sprawcy – ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z 26 maja 2013 roku. Zatem dalszej ocenie Sądu podlegała zasadność roszczenia powoda w kontekście dochodzonej wysokości, tj. zakresu odpowiedzialności pozwanej w stosunku do powoda.

Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy zważył także na orzecznictwo Sądu Najwyższego zgodnie z którym odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje także wydatki za najem pojazdu zastępczego. Uwzględniając okoliczności sprawy, Sąd I instancji uznał jednak, że powód, wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi, nie wykazał ani konieczności najmu pojazdu zastępczego ani też poniesienia z tego tytułu szkody. W pierwszej kolejności należy wskazać, że w okresie na który powód zawarł umowę najmu był właścicielem jeszcze dwóch pojazdów. Z kolei w oświadczeniu, mającym dowodzić konieczność pojazdu zastępczego, podał, że pojazd uszkodzony to jedyny pojazd w jego gospodarstwie domowym. Po wykazaniu okoliczności przeciwnych, powód zeznał, iż z samochodu F. (...) korzystają jego synowie a drugi samochód wykorzystywany jest przez żonę w celu odwożenia dziecka do przedszkola. Należy mieć jednak na uwadze, że w złożonym oświadczeniu powód podał, iż najmuje pojazd min. w tym celu, aby odwozić dziecko do przedszkola. Następnie powód zeznał, iż w okresie najmu pojazdu zastępczego, samochód z którego korzystała żona był naprawiany. Okoliczności tej nie wykazał w żaden sposób, w szczególności w złożonym oświadczeniu nie podał, iż posiada dwa pojazdy (a właściwie trzy) w gospodarstwie domowym, jednakże jeden z nich jest niesprawny. Przy tym również samochód F. (...) należy uznać za pojazd wykorzystywany w gospodarstwie domowym albowiem powód nie wykazał, aby był to środek trwały prowadzonej przez niego działalności gospodarczej a z zapisów prowadzonych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wynika okoliczność przeciwna. Nie sposób pominąć również – zdaniem Sądu I instancji - okoliczności, iż już 11 sierpnia 2013 r. powód wyrejestrował z ubezpieczenia samochód O. (...) i nie zastąpił go innym pojazdem (a w sierpniu 2014 r. dysponował już w sumie jednym pojazdem). Trudno zatem wyjaśnić okoliczności, że do 7 lipca 2013 r. powodowi niezbędne były trzy pojazdy, a stan ten uległ zmianie po tej dacie. Ponadto powód podał, że pojazd służy do wizyt u klientów, podczas gdy w złożonym oświadczeniu wskazał, iż pokonuje nim trasę P. – N., co wskazuje raczej na jedno stałe miejsce wykonywania czynności. Nie wynika również ze zgromadzonego materiału, aby miejsce czynności wykonywanych przez powoda było inne aniżeli jego synów i wykluczało wspólną jazdę. Zbieg tych wszystkich okoliczności powoduje, iż Sąd uznał zeznania powoda w omówionym zakresie za niewiarygodne, a konieczność najmu pojazdu za niewykazaną. To że w przedmiotowym okresie powód posiadał zarejestrowane trzy pojazdy nie jest jednoznaczne z tym, iż ze wszystkich korzystał w tym samym czasie, w szczególności wobec tego, że w sierpniu 2013 r. wyrejestrowany został samochód O. (...) i pojazd ten nie został zastąpiony innym. Należy przy tym zauważyć również, iż w pozwie wskazano, że najem pojazdu zastępczego trwał do dnia rozpoczęcia naprawy samochodu powoda, tj. 9.07.2013 r., taką też informację załączono do oświadczenia dotyczącego samochodu zastępczego (k. 10). Z faktury wynika, że najem zakończył się w dacie 6 lipca 2013 r. Zwrot pojazdu zastępczego przed datą przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu, potwierdza jednak powyższe stanowisko, iż pojazd ten nie był niezbędny poszkodowanemu, skoro zwrócił go w okresie, w którym nie dysponował jeszcze naprawionym pojazdem.

Sąd Rejonowy uznał również, że powód nie wykazał, aby poniósł szkodę w związku z najmem pojazdu. Na wystawionym dokumencie – fakturze, wskazano, iż powód obowiązany jest do zapłaty w terminie 14 dni przelewem kwoty 10.086 zł, poniżej podano konto, na które ma nastąpić zapłata. Pozwana zarzuciła, iż powód nie przedłożył dowodu poniesienia tego kosztu, w szczególności potwierdzenia przelewu. Na tę okoliczność zgłoszono dowód z

zeczności powoda, w trakcie którego powód zeznał, iż zapłacił za wypożyczenie samochodu gotówką, którą posiadał w domu, a to kwotę 7.500 zł, po którą B. P. przyszedł do domu powoda, gdyż są sąsiadami. Jednocześnie powód nie potrafił w żaden sposób wyjaśnić dlaczego nie wymagał żadnego potwierdzenia tego faktu, tj. dokumentu uiszczenia stosunkowo wysokiej kwoty. Z faktury wynika przy tym, iż końcowa data zapłaty to 26.08.2013 r. Powód zeznał, iż zapłacił kwotę 7.500 zł. W tym czasie powód nie mógł znać wysokości różnicy pomiędzy kwotą wynikającą z faktury a kwotą zaakceptowaną przez pozwaną (a która to różnica jest przedmiotem żądania w niniejszej sprawie). Powód nie wskazywał przy tym, aby do zapłaty doszło po terminie wynikającym z daty oznaczonej w fakturze, a jedynie, że „po jej wystawieniu”. Wobec braku dowodów na tę okoliczność, powód winien zgłosić wniosek chociażby o zwrócenie się do B. P. o udzielenie dokumentów księgowych, z których wynikałaby data dokonania tej wpłaty. Inicjatywy takiej powód nie podjął. W świetle tych okoliczności Sąd uznał, iż niewykazana jest również szkoda powoda, a to poniesienie przez niego przedmiotowego wydatku (względnie istnienie długu, na którą to okoliczność powód w ogóle nie powoływał się).

Abstrahując od powyższych okoliczności, które były zasadniczą przyczyną oddalenia powództwa, Sąd Rejonowy nadto uznał, iż przedstawiony materiał nie pozwalał na ocenę, aby uzasadnione było wynajęcie pojazdu na okres ponad uwzględniony przez pozwaną i za wyższą kwotę. Biegły sądowy stwierdził, iż przedstawiony materiał nie pozwala na przyjęcie, iż uzasadnione było zgłoszenie kolejnych oględzin mających dotyczyć uszkodzenia tyłu pojazdu a ponadto, że materiał ten jest niepełny, tzn. nie pozwala na ustalenie dat zgłaszania kolejnych oględzin. Sąd I instancji uznał, iż pomimo tego, że akta szkody powstawały w toku postępowania likwidacyjnego u pozwanej, to obowiązek precyzyjnego wykazania okoliczności uzasadniających czas trwania umowy najmu pojazdu spoczywa na powodzie – zgodnie z art. 6 k.c. – jako wywodzącym swoje żądanie z tych okoliczności. Należy przy tym zauważyć, iż powód w dniu 27 maja 2013 r. zawarł umowę najmu pojazdu na okres 1 miesiąca, podczas gdy kalkulacja szkody została przesłana J. P. już w dniu 3 czerwca 2013 r. i trudno było przewidzieć w maju 2013 r., iż może ona okazać się niesatysfakcjonująca.

Powód nie przedstawił żadnych dodatkowych materiałów, które pozwoliłyby na poczynienie jednoznacznych ustaleń co do przebiegu okresu naprawy pojazdu. Jedynym materiałem, na którym mógł oprzeć się Sąd (i biegły) były materiały zgromadzone w aktach szkody.

Odnośnie kwestii stawki najmu pojazdu należy zauważyć, iż z dokumentu „historia zlecenia – Podstawowe komunikacyjne” wynika, że poszkodowany nie korzysta z pojazdu zastępczego. Nie budzi wątpliwości Sądu, iż ustalenie to, jako zawarte wśród informacji o zdarzeniu, jak też informacji, iż pojazd nie należy do środków trwałych „firmy” musiało pochodzić od powoda, względnie J. P., która aktywnie występowała w toku postępowania likwidacyjnego. Z tych względów Sąd uznał, iż również zapis, iż nie jest wynajmowany pojazd zastępczy powstał w tych okolicznościach jak odnotowanie powyższych informacji. Taka sytuacja oznacza, iż powód nie ujawnił, że zamierza korzystać z pojazdu zastępczego a przez to nie może obciążać pozwanej, że dopiero w dniu 17 czerwca 2013 r. poinformowała go o możliwości znacznie tańszego najmu pojazdu. Przy tym powód nie twierdził, iż oferta ta miałaby być dla niego niekorzystna, a jedynie, że została przedstawiona za późno. Sąd uznał, iż wobec informacji o tym, że nie jest najmowany pojazd zastępczy, powód sam spowodował wygenerowanie dodatkowych kosztów najmu, z zastrzeżeniem dotyczącym podatku VAT, który – w razie uznania, że najem miał charakter uzasadniony a powód poniósł z tego tytułu szkodę – powinien zostać uwzględniony.

Sąd dopuścił również dowód z opinii biegłego na okoliczność ustalenia niezbędnego czasookresu naprawy samochodu A. (...) i niezbędnego okresu najmu samochodu zastępczego. Opinia biegłego okazała się przydatna w zakresie dotyczącym technologicznego czasu naprawy – 2 dni a ponadto niemożności w oparciu o ten materiał poczynienia ustaleń odnośnie dat zgłoszenia kolejnych oględzin. Ustalenie negatywne biegłego, a to stwierdzenie, iż brak jest materiału pozwalającego na precyzyjne określenie terminów zgłoszeń dodatkowych oględzin, dat tych oględzin, nie dyskwalifikuje opinii a wskazuje, że biegły opiera się jedynie na przedstawionym materiale, co należy do jego zadań. Również Sąd, pomimo wnikliwej analizy zaoferowanego materiału dowodowego, uznał, iż brak możliwości jednoznacznego ustalenia przebiegu całego postępowania, ponad ustalenia dokonane powyżej. Przy tym okoliczność ta obciąża powoda.

Przede wszystkim Sąd uznał jednak, że powód nie wykazał, iż najem pojazdu zastępczego miał charakter niezbędny oraz tego, że powód w związku z tą czynnością poniósł szkodę.

Pamiętać przy tym należy, że tylko poniesione przez posiadacza uszkodzonego pojazdu mechanicznego celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego stanowią szkodę majątkową, o której mowa w art. 361 § 2 k.c. Zakresem odpowiedzialności odszkodowawczej są objęte wyłącznie te negatywne majątkowe następstwa w majątku poszkodowanego, które pozostają w adekwatnym związku przyczynowym, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c., z samym zdarzeniem wywołującym szkodę. Zważyć także należy, że poszkodowany ma obowiązek minimalizacji szkody (co wynika z treści art. 826 k.c.), tj. podejmowania czynności zmierzających do zmniejszenia szkody czy też czynności nie dopuszczających do jej zwiększenia.

W świetle powyższego, nie sposób zatem uznać, aby najem pojazdu zastępczego przez powoda był zasadny i celowy, okoliczności tej powód nie wykazał. Przesądza to o bezzasadności roszczenia powoda, wobec czego Sąd w pkt 1 sentencji wyroku oddalił powództwo.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Podstawę prawną orzeczenia w pkt 3 sentencji wyroku - nakazania pobrania na rzecz Skarbu Państwa od powoda kwoty 216,43 zł - stanowił art. 83 § 2 w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c.

Z wyżej wskazanym orzeczeniem nie zgodził się powód wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w całości. Skarżący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu iż: - najem pojazdu zastępczego w wymiarze przekraczającym czas ponad okres uwzględniony przez pozwanego nie pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z przedmiotowym zdarzeniem drogowym; - poszkodowany nie poniósł faktycznie kosztu wynajmu pojazdu zastępczego z uwagi na brak dowodu zapłaty gotówką za usługę wynajmu. Powód zarzucił także naruszenie przepisów prawa materialnego: - art. 6 kc poprzez nieuznanie przez Sąd, że ciężar udowodnienia rażącego wygórowania stawki zastosowanej przez wypożyczalnię wybrana przez poszkodowanego obciąża pozwanego; - art. 361 § 2 kc poprzez nieuznanie przez Sąd, iż pozwany zobowiązany jest do pełnej kompensaty szkody powstałej w majątku poszkodowanego poprzez zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego przez cały okres jego zasadnego użytkowania. Apelacja powoływała się także na naruszenie przepisów postępowania: - art. 233 § 1 kpc poprzez nieprawidłową ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie czasu koniecznego wynajęcia pojazdu, co doprowadziło do uznania, iż najem pojazdu zastępczego w okresie oczekiwania na oględziny był bezzasadny, jak i że powód nie poniósł kosztu wynajmu pojazdu zastępczego; - art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez pominięcie przez Sąd dowodu z pozwu wraz z załącznikami oraz ugody zawartej pomiędzy stronami w postępowaniu toczącym się pod sygn. akt I C 119/14 w zakresie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, jako nieistotnego, co doprowadziło do uznania, że okres oczekiwania na wykonanie dodatkowych oględzin był nieuzasadniony oraz poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z pisma pełnomocnika powoda z dnia 30 stycznia 2015 roku ustosunkowującego się do uzupełniającej opinii biegłego, w której pełnomocnik w sposób szczegółowy przedstawił harmonogram przebiegu naprawy uszkodzonego pojazdu, co doprowadziło do przyjęcia, że powód nie udowodnił pełnego okresu najmu.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i zasądzenia roszczenia zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych za obie instancje. Jako ewentualny sformułowano w apelacji wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z jednoczesnym przekazaniem temuż Sądowi kwestii rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana domagała się jej oddalenia i zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego podlegała oddaleniu wobec trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia. Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny, wskazał fakty, które uznał za udowodnione oraz dowody na których się oparł. Z tak ustalonego stanu faktycznego wyprowadził Sąd I instancji trafne wnioski, prawidłowo także zastosował wskazane w pisemnych motywach rozstrzygnięcia przepisy prawa.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do zarzutu apelacji dotyczącego trafności poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, wskazania wymaga, że Sąd odwoławczy ma ograniczone możliwości ingerencji w ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji. Ewentualna zmiana tychże ustaleń może być dokonywana zupełnie wyjątkowo, w razie jednoznacznej wymowy materiału dowodowego oraz oczywistej błędności oceny tegoż materiału. Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności rozpoznawanej sprawy nie sposób przypisać Sądowi Rejonowemu uchybień wskazanych powyżej, które uprawniałyby do ingerencji w treść poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych. Wręcz przeciwnie, Sąd Rejonowy niezwykle skrupulatnie przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, poddał trafnej ocenie przeprowadzone w sprawie dowody i wyprowadził właściwe wnioski, którym nie sposób odmówić logiki i oparcia w zasadach doświadczenia życiowego. Zatem w pełnym zakresie Sąd II instancji podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za swoje. Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacyjnych w pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że - jak to trafnie wskazał w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy - tylko poniesione przez posiadacza uszkodzonego pojazdu mechanicznego celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego stanowią szkodę majątkową, o której mowa w art. 361 § 2 k.c. Zakresem odpowiedzialności odszkodowawczej są objęte wyłącznie te negatywne majątkowe następstwa w majątku poszkodowanego, które pozostają w adekwatnym związku przyczynowym, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c., z samym zdarzeniem wywołującym szkodę. W tym kontekście na pełną aprobatę zasługuje konstatacja, iż z zaoferowanych przez powoda dowodów nie wynika, że najem pojazdu zastępczego miał charakter niezbędny oraz, że powód w związku z tą czynnością poniósł szkodę. Przede wszystkim zaś brak podstaw do przyjęcia, że faktycznie powód wydatkował kwotę dochodzoną pozwem za wynajęcie pojazdu zastępczego, a z takiego twierdzenia, stanowiącego podstawę faktyczną roszczenia powód wywodził swoje żądanie. Fakt uiszczenia na rzecz wynajmującego kwoty około 7.500,00 złotych nie został w żaden sposób udowodniony w niniejszym postępowaniu. Zeznania powoda w świetle innych ustaleń poczynionych w sprawie zdają się być niewiarygodne. Przede wszystkim powód nie potrafił racjonalnie wytłumaczyć dlaczego zapłacił wynajmującemu kwotę 7.500,00 złotych, co zgodnie z treścią faktury musiało nastąpić do dnia 26 sierpnia 2013 roku, podczas gdy różnica pomiędzy kwotą należną a przyznaną przez ubezpieczyciela znana była dopiero w listopadzie 2013 roku, po wezwaniu pozwanej do zapłaty pełnej kwoty z tego tytułu. Ponadto sam fakt wpłaty tejże kwoty na rzecz wynajmującego nie został udowodniony, mimo, iż wykazanie tego faktu przez powoda reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika wydaje się być stosunkowo proste. Reasumując powyższe, żądanie powoda nie mogło zostać uwzględnione już z tej przyczyny, że powód nie sprostał obowiązkowi udowodnienia szkody, do czego był zobligowany dyspozycją art. 6 kc.

Podzielił także Sąd Okręgowy w pełnym zakresie rozważania Sądu I instancji dotyczące zasadności i celowości najmu pojazdu zastępczego przez powoda.

Wobec powyższego, przy uwzględnieniu treści art. 361 § 1 i 2 kc powództwo nie mogło zostać uwzględnione, co przesądza o tym, iż apelację należy uznać za nieuzasadnioną.

Odnoszenie się zatem do pozostałych jej zarzutów jest niecelowe. Dla porządku jedynie podkreślenia wymaga, że okoliczność wypłaty w trybie przedprocesowym na rzecz powoda części kwoty za najem pojazdu zastępczego pozostaje

bez wpływu na treść rozstrzygnięcia w sprawie, a to wobec stanowiska prezentowanego przez pozwaną w niniejszym postępowaniu.

Reasumując powyższe apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu, stosownie do dyspozycji art. 385 kpc. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosownie do art. 98 kpc i art. 108 kpc w zw. z § 6 pkt 4 w zw. z § 12 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Marcin Rak SSO Danuta Pacześniowska SSO Anna Hajda